

Тука е вече Попето, приличенъ на мишка — дребенъ и дълголикъ, съ своитѣ шарени селски кърпи и басми. Ето го и куция Паламаровъ съ ножчета за бръснене и целулоидни издѣлия. Дошелъ е и Лалю Габровеца, помъкналъ два куфара кожени дамски чанти и портмонета.

Тинка имъ кима приветливо презъ прозорчето :

— Добре дошли! Добре дошли!.. Ами де останаха другитѣ — Сжбчо, Каракашъ?..

— Идатъ, идатъ... Утре, други день и тѣ ще довтасатъ — отвърща Паламаровъ. — Завчера се срещнахме съ Каракаша на Ст.-Загорската гара: „До виждане, кай, на панаира!“

Тинка взема чинията си и парче хлѣбъ, и тръгва за горе. Лицето ѝ е спокойно. Не ѝ трѣбваха другитѣ, тя искаше да знае само за Каракашъ. Утре-други день! Е, сполай на Бога! Вече толкова месеци чака тя тоя есененъ панаиръ. Сѣда на леглото си въ тѣсната стаичка, въ която мирише на „Parfum d'Aventure“, гледа набоденитѣ по стената картички-снимки, и не ги вижда. Откъмъ стайтѣ долита за-